

system, som blifvit alldeles obrukbart till följd af den mängd förvecklingar, man måste företaga med detsamma för att få de rörelser, som iakttagas på himmelen, att öfverensstämma med antagandet om en orörlig centraljord. Man hade måst sätta icke mindre än 75 rörliga kretsar till hvarandra, och ändå återstodo många rörelser hos himmelskropparna, i synnerhet hos kometerna, hvilka man icke kunde förklara.

Detta är lätt att inse.

Jorden vrider sig i själfva verket ett hvarf kring sig själf på 24 timmar och tillryggalägger ett hvarf kring solen på ett år. Häraf framgå (1:o) skenbara förflyttningar af perspektivet med hänsyn till de andra planeternas läge — liksom man på en järnvägsresa ser landskapets träd och olika föremål ändra plats. Dessa förflyttningar äro enligt det gamla systemet oförklarliga.

Jordens årliga omlopp kring solen försiggår på ett afstånd af 149 millioner kilometer från denna himmelskropp. Stjärnorna äro ännu mycket mer af lägsna. Denna jordens årliga förflyttning föranleder emellertid (2:o) en liten skenbar förändring i de närmaste stjärnornas ställning, och denna förändring motsvarar noga vår planets rörelse, hvarför man också med tillhjälp häraf kunnat bestämma deras afstånd. Dessa förändringar i stjärnornas lägen utgöra en ytterligare bekräftelse på jordens dubbla rörelse.

Det finnes dessutom många andra bekräftelser på dessa jordens rörelser. Sålunda är (3:o) vår jord af